

РЕШЕНИЕ

№ 1874

гр. София, 22.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 17.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **12540** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 27а от Закона за закрила на детето /ЗЗД/.

Образувано е по жалба от Б. С. З. в качеството си на родител и законен представител на непълнолетната Е. Б. З. –ЕГН [ЕГН] срещу Заповед №ЗД/Д-С- ЛЮ-070/14.12.2021 г. на Директора на Дирекция "Социално подпомагане" –Л., с която на основание чл.33, чл.1 и чл.2 от Правилника за приложение на Закона за закрила на детето и чл. 29, ал. 1 т.9 и чл.30 ал.2 от ЗЗД е наредено да се настани спешно Е. Б. З. ЕГН [ЕГН] в Кризисен център/ с приоритетно настаняване на деца, жертви на трафик [населено място].

В жалбата се излагат аргументи за незаконосъобразност алтернативно нищожност на оспорената заповед. Твърди се, че изложените в административния акт факти не отговарят на действителността. В съдебно заседание, жалбоподателят се явява лично и поддържа жалбата. Моли съда да отмени оспорената заповед. Не претендира разноски. Представя писмени бележки.

Ответникът – директор на Дирекция „Социално подпомагане“ – Л., чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли съда се произнесе с решение, с което да я отхвърли. Не претендира разноски. Не представя писмени бележки.

Съдът, след като се запозна с жалбата и с приетите по делото писмени доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:

С влязло в сила съдебно решение № 355506/07.03.2018г. на 80 състав на СРС,

непълнолетната Е. Б. Д. е била настанена за отглеждане в ЦНСТ „П. Х.“ за срок до навършване на пълнолетие или до настъпване на обстоятелства на основание за изменение или прекратяване на така определената мярка за закрила. Майката на детето Е. Д.- Б. Д. Д. е с издаден пожизнен ЕР на ТЕЛК, с водеща диагноза „умерена умствена изостаналост“ с 92% без чужда помощ, както и с епилепсия, умерено чести големи припадъци. Майката ползва социална услуга „защитено жилище за лица с умствена изостаналост“ в [населено място]. Последната няма обективна възможност да задоволява жизнените нужди на детето и да обезпечава нуждите му от жилище, храна, облекло, личен лекар.

Въз основа на извършено припознаване на основание чл.65 ал.2 от СК от жалбоподателя Б. С. З. на детето Е. Д. е издадено ново удостоверение за раждане от 08.12.2021г., в което за баща на детето е посочен жалбоподателят Б. С. З.. До посочената дата, детето е било с баща „неизвестен“.

От 25.01.2020г. непълнолетната Е. е била в бягство, като е била обявена от директора на ЦНСТ за общодържавно издирване.

При опит да ѝ бъде издадена лична карта на 09.12.2021г. непълнолетната е задържана от полицейски органи на 05 РУ –СДВР и е предадена на социален работник на ЦНСТ. Пред последния споделила, че ѝ е бил правен тест за ковид -19 и е заявила експресно издаване на нова лична карта, тъй като планирали пътуване извън страната с Б. С. З.. Също така е заявила, че имат намерение да сключат граждански брак. Извършено е проучване в ОЗД-Л., при което е констатирано, че майката на Е. е отрекла да е дала съгласие за припознаване на детето.

На 09.12.2021г. жалбоподателят се е явил в ДСП –Л., като е представил удостоверение за раждане, в което е вписан като баща на детето и като неин родител е подал заявление, мярката за закрила на детето да бъде прекратено като за това е заявил, че директно ще подаде молба в СРС. Пояснил е, че е съжителствал с непълнолетната Е., като е обяснил, че личната карта ѝ е била необходима, за да я запише в училище.

През времето, през което непълнолетната се е намирала в бягство, същата е живяла и съжителствала с различни лица от мъжки пол.

На 14.12.2021г. в ДСП –Л. е проведена мултидисциплинарна екипна среща по координационния механизъм, с представители на Софийска районна прокуратура, Столична община, СО –Район „Л.“, ЦНСТ „П. Х.“, ДСП-Л., ДСП-Е. П., ДСП-В.. Директорът на ЦНСТ „П. Х.“ е представил протоколи от проведени срещи с непълнолетната и с нейната майка на 13.12.2021г. Информацията в същите, свидетелства, че майката не е давала съгласие за припознаване на дъщеря ѝ и не знае нищо по този въпрос. Е. първоначално била заявила, че З. ѝ е интимен приятел, но впоследствие и към настоящия момент отрича този факт.

От извършените проучвания и установяване местонахождението на Е., социалните служители са констатирани, че последната съжителства и има контакт с възрастни мъже.

С оглед на така настъпилите факти и обстоятелства е издадена Заповед № №ЗД/Д-С-ЛЮ-070/14.12.2021 г. на Директора на Дирекция "Социално подпомагане" –Л., с която на осн. чл. 33, ал. 1 и чл.2 от Правилника за прилагане на Закона за закрила на детето, във връзка с чл. 29, ал. 1 т.9 и чл.30 ал.2 от ЗЗД е наредено да се настани спешно Е. Б. З. в Кризисен център с приоритетно настаняване на деца, жертви на трафик /гр.С.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната норма на чл.27а, ал.1 ЗЗДет.

Подадена е в преклузивния срок за оспорване от активно легитимирано лице, чиито права и законни интереси като родител на непълнолетната Е. З. са непосредствено засегнати от процесната Заповед.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателите оплаквания и извърши проверка на административния акт на всички основания за законосъобразност, съдът обосновава следните изводи:

Заповедта е постановена от компетентен орган, в кръга на правомощията му, съгласно чл.27, ал.1 ЗЗД. Като спор по този въпрос между страните няма.

Излагат се аргументи за нищожност на административния акт, поради факта, че в същият не е посочено, че настаняването на детето Е. З. е временно.

В процесната заповед не е посочено изрично, че настаняването в Кризисен център има временен характер, но от посочените правни основания и от фактите, изложени в обстоятелствената част на акта, несъмнено се установява, че настаняването на детето в Кризисен център [населено място] е за конкретно определен период от време. Едно от правните основания за издаване на заповедта е чл.29 ал.1 т.9 от ЗЗД, съгласно който настаняването извън семейството се прекратява, при промяна в обстоятелствата, свързани с детето, ако е в негов интерес; Посочен е и чл.30 ал.2 от ЗЗД, който сочи, че прекратяване на настаняването може да се извърши временно от дирекция "Социално подпомагане" до произнасянето на съда. В този случай дирекция "Социално подпомагане" може да вземе решение относно бъдещото отглеждане и възпитание на детето или да приеме друга временна мярка за закрила, ако по този начин се осигурява най-добрият интерес на детето.

Актът е в предписаната от закона форма и при постановяването му не са допуснати нарушения на административнопроцесуалните правила, установени в Глава трета, чл.9 – чл.33 ППЗЗД., които да бъдат определени като съществени и които да мотивират неговата отмяна. Съдът споделя разбирането, че нарушението на процесуалните правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган и до отмяна водят само нарушения, които, ако не бяха допуснати, би могло да се стигне и до друго решение по същество на поставения пред него въпрос.

Настоящият решаващ състав намира, че оспорваната Заповед е в съответствие с материалноправните норми и с целта на закона, формулирана в чл.3 ЗЗД: отглеждане на детето в семейна среда и осигуряване на най-добрия интерес на детето; специална закрила на дете в риск; незабавност на действията по закрила на детето; временен характер на ограничителните мерки; превантивни мерки за сигурност и закрила на детето;

Мерките за закрила на детето и редът и условията за прилагането им са регламентирани в Глава четвърта на Закона за закрила на детето (чл.23 – чл.43а) и в Глава трета от Правилника за прилагане на закона (чл.9 – чл.33).

Основанията за прилагане на мярка за закрила чрез спешно настаняване на детето извън семейството са изрично установени в чл.33 от Правилника за приложение на

Закона за закрила на детето.

Спешното настаняване на детето се предприема, когато има опасност за здравето и живота на детето. С оглед обстоятелства, установени в хода на административното производство, а именно че детето Е. З. е в бягство от 25.01.2020г., както и факта, че същата съжителства с различни лица от мъжки пол, както и обстоятелството, че е извършено припознаване на 08.12.2021г. от Б. З., за който социалните работници са събрали данни, че е имал намерение да сключи граждански брак с Е. и да напусне страната, са дали основание на административния орган да постанови тази мярка за закрила на детето.

Съдът намира, че в случая действително се установява, че детето е в риск и има реална опасност за здравето и живота му, в случай че не бъдат предприети мерки за закрилата му от компетентната социална служба.

По делото се съдържат достатъчно данни, че детето Е. проявява рисково сексуално поведение, изразяващо се в желанието на момичето да общува с възрастни мъже, неподходящи за възрастта си. В тази насока е писмо на Директора на ЦНСТДБУ „П. Х.“ до Директора на ДСП – „Л.“ от 11.09.2019г., протокол от проведена мултидисциплинарна среща от 14.12.2021г. /лист 16 от делото/, протокол от разговор с Е. З. от 13.12.2021г., Постановление за отказ да се образува досъдебно производство от 10.06.2021г. на Районна прокуратура –Червен бряг. От представените писмени доказателства се установява, че непълнолетната съжителства с по –възрастни мъже от нея и за нея съществува риск да стане жертва на престъпление спрямо личността ѝ или жертва на трафик.

Наличието на риск относно личната и сексуалната ѝ неприкосновеност по никакъв начин не би могло да се опровергае, от факта, че в началото на месец декември 2021г. е извършено припознаване по реда на Семейния кодекс от Б. С. З. и същият е вписан в удостоверението ѝ за раждане като неин баща. От писмените доказателства по делото се установява, че макар и същата да го познава и да е живяла с него, няма трайно установена връзка, такава каквато обичайно съществува и се изгражда между баща и дъщеря. Този факт се подкрепя и от обстоятелството, че самият жалбоподател заяви пред съда, че не му е известно местонахождението ѝ и няма контакт с нея. Относно твърденията на жалбоподателя, че е осигурил за детето отлични битови условия, въпреки направените усилия от социалните работници от ДСП –В., последните видно от представеното по делото писмо изх.№ ДП/Д-С-ВЗ/30.12.2021г. не им е оказано съдействие за извършване на посещения на дома на г-н З., тъй като никой не им е отворил.

Действително, така както твърди и жалбоподателят, детето има здравословни проблеми, които налагат планова хоспитализация, видно от представените медицински документи, като в същото време, жалбоподателят не е в състояние да поддържа контакт с непълнолетното дете Е., тъй като то отново е в неизвестност, който факт свидетелства, че и към настоящи момент З. поддържа единствено инцидентни контакти с дъщеря си.

Представените собственооръчни писмени обяснения от непълнолетната не кореспондират с останалия доказателствен материал и съдът не би могъл да ги кредитира. Същите са израз на защитна реакция на собственото ѝ поведение, бягство от кризисния център и нежеланието ѝ да се съобразява с установените по отношения на нея мерки за закрила и да спазва нормите за поведение. Този извод се подкрепя и от факта, че същата е в бягство още от 25.01.2020г., едновременно с това е

преустановила да посещава и учебното заведение „Професионална гимназия по туризъм А. К.“ [населено място], като е заживяла с лица от противоположния пол. Непълнолетната е избягала още в деня на настаняването ѝ в Кризисния център с приоритетно настаняване на деца, жертва на трафик „Св.И. Р.“ -14.12.2021г. и от този момент е в неизвестност.

Едновременно с това, съдът съобрази и обстоятелството, че майката Е. Д. няма родителски капацитет и не може да полага грижи за детето, предвид здравословното си състояние и установената диагноза, както и обективната невъзможност да възпитава и издържа дъщеря си.

От приетия от съда социален доклад е видно, че по отношение на жалбоподателя Б. З., като лице извършил припознаване на Е. и вписан като неин баща, в представеното удостоверение за раждане няма приключило проучване на родителския капацитет. Факта на признато от закона родителство не е достатъчен да обоснове извода, че едно лице е способно да оказва качествени и адекватни грижи.

Предвид изложеното, изводите на административния орган към момента на издаване на оспорената заповед, че има опасност за живота и здравето на Е. З. са законосъобразни и обосновани.

Така определената мярка за закрила има временен характер и цели единствено защита живота и здравето на детето.

Чистото съдебно минало на жалбоподателя и липсата на висящи досъдебни производство образувани срещу него, не би могло напълно да изключи съществуващия риск от евентуален трафик по отношение на детето или извършване на престъпления срещу личността ѝ.

Съобразно чл. 142, ал. 1 АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Настъпилите след това факти и обстоятелства, като трудовата заетост на бащата и битовите условия, за които се излагат твърдения, и изследване на родителския му капацитет, могат да послужат като основание за прекратяване на приложената спешна мярка, което се извършва по предвидения в ЗЗД и ППЗЗД специален ред.

Оспорената заповед изпълнява и предвидената от закона цел - постигане на максимална защита на интересите на детето чрез незабавното настаняване в кризисен център.

По делото не се претендират разноски, поради което съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, 61 -ви състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. С. З. в качеството си на родител и законен представител на непълнолетната Е. Б. З. –ЕГН [ЕГН] срещу Заповед №ЗД/Д-С- ЛЮ-070/14.12.2021 г. на Директора на Дирекция "Социално подпомагане" –Л., с която на основание чл.33, чл.1 и чл.2 от Правилника за приложение на Закона за закрила на детето и чл. 29, ал. 1 т.9 и чл.30 ал.2 от ЗЗД е наредено да се настани спешно Е. Б. З. ЕГН [ЕГН] в Кризисен център/ с приоритетно настаняване на деца, жертви на трафик [населено място].

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния

административен съд на РБългария, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ